

Milan
Jesih

SEM EKSEGET? Visoka viskoznost jezika se odvije
in hribe zgradi in premakne spomin,
ustavi zidove in se iz agonije

zapne in sprevrže v ubijanje sfing,
ustavi vokale in jih privije
na čela ljudi iz požganih dolin.

Najstnice stopijo v vzpete koturne
in s polaroidi zastrejo si oči.
Same so v ječi bledolazurne

od ljubljenja trudnega pijane krvi.

KAJ? Tuja zemlja, konj, pištola,
nebo, ki koža je srca,
siva, siromašna šola,

kjer morje z morjem se igra,
in jaz, ki stopil sem s prestola
dol na mrzli vrh sveta,

da je po dobah geometrije
ugasnila mi moja luč
in da zdaj nič več ne sije

na ključavnico in na ključ.

MED DVEMA
ŽIVLJENJEMA
OGENJ!

Zdaj prelomi se, barbar!
dvigni se nad lačne ladje
v vroči porcelan kitar,

ki zabliskale so: Mlad je!
čeravno sem zastrt in star
in suh pepel je moje sadje —

in strgaj se in čelado prazno
potisni skozi tesni mrak,
položi na balkon neopazno:

poslušaj njen zazven grenak.

O! Da bi iz praznega neba,
ko maj naplavi prvi mlaj,
še mati silna kdaj prišla

v naš oslepeli dom nazaj
in nam iz golega srca
v voščeno kri uvezla kaj!

Da še za luč bi prostor bil!
Da bil bi prostor še za bič!
Da bi se ustavili sred njiv,

kjer sije v Vse zakrinkan Nič!

IN ČAS! Mir in svinec, ikti in dobrota,
čas, ki v čelu gore zagori
v hipen ogenj in se z nočjo pobota,

še preden ga ugledajo oči:
da je tišina, da nič se ne premakne,
da je temà, da nič se ne oglasi —

človek tedaj, ki je ubil, ko je spal,
vstane in opljuva krvavo ležišče
in pomarančno hudičevo oko

mu bele labode v prsih poišče.

MAR JEKLO VRE?

Življenje je ozko in močno in šumi,
in mož, ki se pred njim ustavi,
nič ni drugačen od drugih ljudi:

mož, ki nosi sokola v glavi
in strelja in joka in ne govori,
bo drevi prav takšen kot davi:

ko drevi bo dalo nebo, kar ima
— zlate milijarde vsakršnih zvezd! —
bo ena zaigrala sred tega moža

in on smeh svoj otroški skril bo za pest.

IN?

Metulji in kruh in ljubljeno ime,
ki pismo samomorivke končuje,
in vlaki neslišni, ki v griče hite

in skozi planine daleč na tuje,
in jaz, ki otrok sem ves sam obsedel
in sem od neznanega v sebi utrujen —

o čas, ki je iz brokatne šatulje
stresel po mizi temotne dragulje,
in zdaj kar jè, brez barve in brez imena,

curek, ki ga je ulédila vila ledena.